

Venku už se tmělo, šel jsem zpátky ke Starému Městu, abych se podíval, zda se bratři Urzidilové už nevrátili. Terén u kláštera byl rozbitý, díry v zemi i přístup k nim přetínaly provazy s červenými a bílými praporky, přeběhnout po úzkých mezích mezi jámami by si troufaly kočky a krysy, člověk sotva. Musel jsem jít oklikou a v náhlém soumraku jsem ztratil cestu. Někde tady bývala židovská lázeň, říkal jsem si a marně v šeru pátral očima po její baňaté střeše. Potom mě noční vzduch uzavřel do uličky s rozbitou lucernou. Studeně tu táhlo a za dřevěnou ohradou vyl pes. Roztřásl jsem se a potlačil nával kašle. Pokračoval jsem dál, ohrada skončila a já šel tmou podél vlhké zdi a nataženého lana a konečně narazil na pevné, nikoli pouze naznačené nároží, za nímž příčně, podle mého odhadu jižním směrem, ubíhala solidně široká ulice a o kus dál se ve svitu luceren příkře zatáčela. Vydal jsem se po ní a cestou nepotkal živou duši. Potom se z otevřeného průjezdu ozvalo volání o pomoc; úpěnlivý ženský hlas, pak výkřik a najednou ticho.

Vešel jsem do dvora současně s lidmi, kteří sem přicházeli z okolních domů. Za okny se rozsvěcovaly lampy a objevovala se tam jedna temná hlava za druhou. U přízděné kolny na dříví se choulil houfek chudě oblečených lidí, bylo jich asi osm, hovořili vzrušenými, vyděšenými hlasy. Opodál, vedle sudu na deštovou vodu, ležela v kaluži krve nějaká dívka. Podle polohy těla a nepřirozeně stočené hlavy se dalo hádat na zlomený vaz.

Všichni se na ni dívali jako očarování, včetně malého děvčátka v modré bluze a s bílým šátkem na krku. Někjaký mladý muž s černým knírkem říkal ostatním, že před půlhodinou ještě žila, viděl ji přicházet. Jakási žena v bílé plachetce zalomila rukama, chtěla něco říct, ale nemohla. Za jejími zády vykoukl zpoza dveří snědý muž v kaftanu. Nástěnná lucerna nad zabitou byla zhasnutá, ale za tímto Židem oranžově svítila z okna v přízemí petrolejka. Pohlédl jsem vzhůru – okno přímo nad ní, ale až pod střechou, bylo dokořán.

Jedna z ženských se sklonila k mrtvé současně se mnou. Zbytečně jsem zkoušel nahmatat na bezvládné ruce puls. Byla teplá a děsivě rychle chladla, svaly pod kůží jako by chtěly na moje stisknutí zareagovat, ale krev v žilách pod nimi už neproudila. Dívčina tvář byla strnulá, ústa pootevřená jako ve výkřiku, oči rozšířené a zalité slzami. Od nosu se táhla stužka krvavého hlenu. Další krev vytékala mrtvé z ucha a zpod splepených vlasů.

Někdo řekl, že doběhne pro doktora, a já jsem došel, ať pošlou taky pro policii.

Pak jsme čekali. Ženy stály u zdi a něco si tiše říkaly. Dívaly se na mě, jako kdybych za tu smrt mohl já. Což bylo pochopitelné, nebyl jsem odtud. Zapálil jsem si dýmku a vstoupil do domu. Vyšel jsem po schodech k posledním dveřím pod půdou a strčil do nich. Jak jsem předpokládal, nebyly zamčené. Otevřené okno naproti odpovědělo na poryv vzduchu, křídla práskla do rámu a zase se rozletěla. Přešel jsem komůrku vybavenou